Декому краще вдаються приголосні, декому голосні.
На неї не можна було не звернути увагу – вона сміялася уві сні.
Я подумав: вона так легко вгризається в шкіру, не знаючи, що ця шкіра моя.
Якщо вона коли-небудь прокинеться – добре було б дізнатись її ім’я.

Добре було б знати, звідки вона прийшла й куди поверталась вночі,
хто живе за тими дверима, до яких підходять її ключі,
чому вона нічого не може згадати й звідки в неї всі ці знання.
Якби наряд перевірив її кишені – хтось би точно отримав нове звання.

Якби вона почала писати спогади про кожну з отриманих ран,
її книга мала б такий самий успіх, як тора або коран,
чоловіки читали б цю дивну книгу, відчуваючи власну вину,
і палили б її на площах столиці, перш ніж почати війну.

Чоловікам не варто знати про наслідки, їм достатньо причин.
Коли їм, зрештою, дається все, вони наповнюють його нічим.
Коли вони говорять про спільне, вони мають на увазі своє.
З ними краще не говорити про те, що буде, щоби не втратити те, що є.

Але вона прокидалась і все починалося саме тоді.
Вона добре трималась на сповідях, на допитах і на суді.
Вона говорила, що краще зброя в руках, аніж хрести на гербах.
Коли вона вимовляла слово любов, я бачив кров на її зубах.

Стережіть її, янголи, беріть під крило легке.
Скажіть їй хай зберігає спокій, коли входить в чергове піке,
хай поверне мої рукописи, моє срібло й моє пальне,
до речі, спитайте її при нагоді, чи вона взагалі пам’ятає мене.